

CHALMERS

EXAMINATION / TENTAMEN

Course code/kurskod		Course name/kursnamn		
TDA 548		Grundläggande Programvarutveckling		
Anonymous code Anonym kod		Examination date Tentamensdatum	Number of pages Antal blad	Grade Betyg
TDA548-0041-KEK		06/01-23	11	5

* I confirm that I've no mobile or other similar electronic equipment available during the examination.
Jag intygar att jag inte har mobiltelefon eller annan liknande elektronisk utrustning tillgänglig under examinationen.

Solved task Behandlade uppgifter	Points per task Poäng på uppgiften	Observe: Areas with bold contour are to completed by the teacher. Anmärkning: Rutor inom bred kontur ifylles av lärare.
No/nr		
1	X	3
2	X	4
3	X	6
4	X	6
5	X	3
6	X	6
7	X	4
8	X	6
9	X	4
10	X	5
11	X	6
12	-	-
13		
14		
15		
16		
17		
Bonus poäng		
Total examination points Summa poäng på tentamen	53	

CHALMERS

EXAMINATION / TENTAMEN

Course code/kurskod		Course name/kursnamn		
TDA548		Grundläggande Programvaruutveckling		
Anonymous code Anonym kod		Examination date Tentamensdatum	Number of pages Antal blad	Grade Betyg
TDA548-0041-KEK		05/01-73	11	5

* I confirm that I've no mobile or other similar electronic equipment available during the examination.
Jag intygar att jag inte har mobiltelefon eller annan liknande elektronisk utrustning tillgänglig under examinationen.

Solved task Behandlade uppgifter No/nr	Points per task Poäng på uppgiften	Observe: Areas with bold contour are to completed by the teacher. Anmärkning: Rutor inom bred kontur ifylles av lärare.
1	X 3	
2	X 4	
3	X 6	
4	X 6	
5	X 3	
6	X 6	
7	X 4	Σ 32 *
8	X 6	
9	X 4	
10	X 5	
11	X 6	
12	-	
13		
14		
15		
16		
17		
Bonus poäng		
Total examination points Summa poäng på tentamen	53	

A1.

Ett if-statement består av ett förvillkor, tex $x == 10$, där det efter följande kodblocket endast exekveras om förvillkoret är sant, i mitt exempel om $x = 10$. När det efterföljande kodblocket exekverats, hoppar programflödet till nästa block av kod. Om förvillkoret är falskt, i mitt exempel $x \neq 10$, hoppar programflödet över dess kodblock. Så vi använder if-statements när vi vill ha något beteende baserat på ett förvillkor, tex om en längd av en lista > 0 gör detta, tex om $x = 10$ gör detta osv.

Inte sällan brukar vi vilja ha ett beteende för olika förvillkor, då används ofta följande struktur:

```
if  $x < 10$ :  
    /// gör något
```

```
elif  $x == 10$ :  
    /// gör något
```

```
else:  
    /// gör något
```

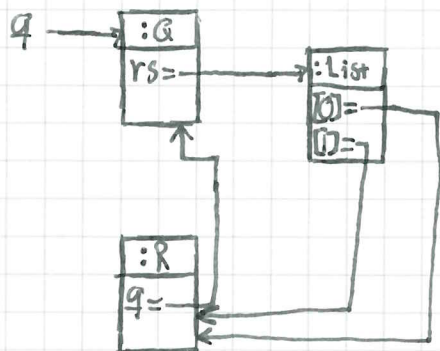
Då har vi ett beteende för alla möjliga värden på x .

A2.

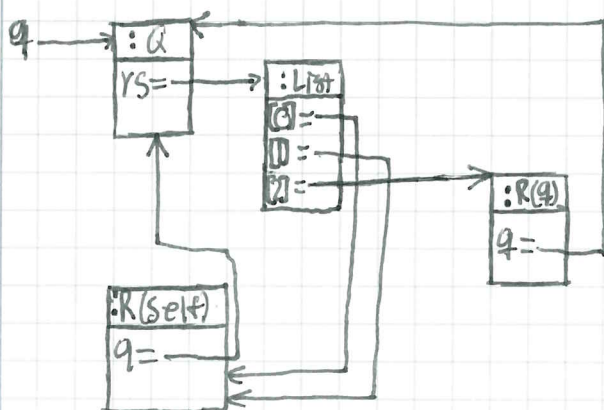
1. x initieras till 5
2. Try-blocket exekveras
3. for-loopen exekveras, $i = 0/5$, 6 iterationer
4. x ökar med $1 + 0/5 = 1 \Rightarrow x = 6$
5. Nästa iteration, $i = 1/5$
6. x ökar med $1 + 1/4 = 1 \Rightarrow x = 7$
7. Nästa iteration, $i = 2/5$
8. x ökar med $1 + 2/3 = 1 \Rightarrow x = 8$
9. Nästa iteration, $i = 3/5$
10. x ökar med $1 + 3/2 = 2 \Rightarrow x = 10$
11. Nästa iteration, $i = 4/5$
12. x ökar med $1 + 4/1 = 5 \Rightarrow x = 15$
13. Nästa iteration, $i = 5/5$ sista iteration
14. x försöker öka med $1 + 5/0$ & division med 0 $\Rightarrow$ Zero Division Error
kastas $\Rightarrow$ try-blocket exekvering slutar
15. Except Zero Division Error exekveras ty dess Exception typ matchar
det som kastats i try-blocket.
16. x ökar med 7, $x = 22$
17. Bara ett except block kan exekveras $\Rightarrow$ programflödet till sista rad
18. Print(x) exekveras, 22 printas.

A3

Innan anrop av `do_it(q)`:

Notera att `r` i class `Q` är en lokal variabel som anropar `R`-konstruktör
 $\Rightarrow$ ett objekt av typ `R` skapas som får som argument "self" vilket är
 en referens till det skapade `Q`-objektet.

Efter anrop av `do_it(q)`

Så anropet av `do_it(q)` kommer lägga till ett nytt element till lista
 som `q.rs` håller referens till. Det nya elementet kommer hålla en
 referens till ett nytt objekt `R(q)`. Notera att `R(self)` är samma objekt
 från innan `do_it(q)` anropet.

6

A4.

kod i python:

```
def Products(in_list):
```

```
    Final_list = []
```

```
    for i in range(len(in_list)):
```

```
        Elem = in_list[i]
```

```
        if i > 0:
```

```
            Product = Elem * in_list[i-1]
```

```
            Final_list.append(Product)
```

```
    return Final_list:
```

Förklaring: Tom lista skapas. for itererar för varje index i längden av listan. Elem skrivs för varje iteration till värdet på det index i listan vi är på. if exekveras om vi ej är på index 0 $\Rightarrow$ vi undviker indexering-error när vi kollar bakåt i listan. Product skrivs till produkten av värdet i listan på index i och värdet på elementet innan i listan. Final_list, lägger till product till listan.

6

AG:

konstruktorn tillhör klassobjektet och är den "maskin" som kan skapa instanser av den klass som klassobjektet tillhör. Vi använder en konstruktor för att kunna skapa flera objekt av samma typ, dvs instanser, och det är även i konstruktorn som vi anger instansattributen, vilka gör instanserna unika värden/tillstånd.

Vi kan även använda en konstruktor för låta instanserna ärva attribut från en supertyp, genom att ange keyword super.

Det är först vid anrop av konstruktorn som instanserna skapas.

Om ingen konstruktor deklarerats, används en inbyggd default-konstruktor, men då kan vi givetvis inte skapa instanser med unika värden och attribut som vi bestämt.

EX, Låt säga vi har en klass player och vi vill ha flera spelare, då kan en konstruktor se ut enligt:

```
def Player(int points, string name)
```

```
    self.points = points
```

```
    self.name = name.
```

Då kan vi anropa denna konstruktor och skapa instansobjekt av Player med unika namn och points. Tex Player(max, 60) eller Player(nicolas, 59).

A6

Abstraktion innebär att lyfta fram relevanta aspekter av komponenter, och dölja intern implementation/information. Detta för att öka förståelsen för koden.

Fördelen med abstraktion är att man åstadkommer svagare beroenden mellan komponenter i koden, då de ej beror på interna implementationsdetaljer hos varandra. Detta gör att utvecklare kan ändra komponenter utan att påverka andra delar i koden.

Utvecklare kan åstadkomma abstraktion med inkapsling, dvs selektivt dölja metoder och attribut inuti objekt.

Väl genomtänkta och begränsade gränssnitt åstadkommer också abstraktion, genom att selektivt exponera väl vald funktionalitet som är relevanta för respektive komponent.

Väl vald namngivning och funktionell nedbrytning åstadkommer också abstraktion, då koden blir mer lättläst.

Ett exempel på etisk konsekvens är att koden blir mindre modular, dvs att olika komponenter beror på interna detaljer hos varandra. Detta leder till problem för både kund och framtida programmerare som ska underhålla koden, då det är svårt att underhålla samt vidareutveckla koden.

Ytterliggare exempel på etisk konsekvens är såklart att koden blir svår att förstå, vilket leder till problem för alla som ska interagera med koden, till och med utvecklaren själv i längden, genom att strukturen och dynamiken är svårförståelig, vilket i sin tur gör koden svår att använda, underhålla och vidareutveckla.

A7.

En abstrakt metod är en deklaration av en metodsignatur och deklarerad med @abstractmethod (i python), men utan någon tillhörande implementation. En abstrakt metod är alltså en ren komponent av ett gränssnitt.

En abstrakt metod måste alltså implementeras i en subtyp för att kunna användas.

Vi vill använda abstrakta metoder för att definiera en typ genom ett "interface", där enbart metodsignaturer deklarerats. En typ definieras just av de publika metoder som går att anropa på ett objekt av typen, men inte hur dessa implementeras, vilket är just vad en abstrakt metod består av. Dessa implementationer kan sedan se annorlunda ut för olika subtyper, som implementerar interfacet, vilket ger upphov till olika beteenden för samma typ.

B1.

1. Ett klassobjekt X skapas
2. Ett klassobjekt Y skapas, med ett klassattribut x_1 som anropar X -konstruktorn. Konstruktern exekveras och printar "Static in Y ".
3. Ett klassobjekt Z skapas, med ett klassattribut x_1 som anropar X -konstruktorn. X -konstruktern exekveras och printar "Static in Z ".
4. Uppgift B1 (1) anropas.
5. Z initieras till ett anrop av Z -konstruktor med argument "Run1".
6. Z -konstruktern exekveras. Ett instansobjekt av Z skapas med instansattribut x_2 som initieras med ett anrop till X -konstruktern $\Rightarrow$ "Instance in Z " printas.
7. $b1$ initieras till anrop av Y -konstruktern $\Rightarrow$ instansobjekt av typ Y skapas, med ett instansattribut x_2 som initieras med anrop till X -konstruktor $\Rightarrow$ "Instance in Y " printas.
8. Sedan anropas print i Z -objektet $\Rightarrow$ "Z is done - Run1" printas.
9. Rad 3, Z initieras med ett anrop till Z -konstruktern med argumentet "Run 2". Nytt instansobjekt av typ Z skapas, med ett instansattribut x_2 , vilket anropar X -konstruktern $\Rightarrow$ "Instance in Z " printas.
10. Samma instansobjekt av typ Z har även ett instansattribut $b1$ som initieras med ett anrop till Y -konstruktor $\Rightarrow$ nytt instansobjekt av typ Y skapas med ett attribut x_2 , som initieras med ett anrop till X -konstruktern $\Rightarrow$ "Instance in Y " printas.
11. Sedan exekveras print i Z -objektet $\Rightarrow$ "Z is done - Run 2" printas.

B2

När vi deklarerar en klass C händer följande:

1. Vi definierar en typ C , vars gränssnitt består av de publika metoder och attribut som deklarerats i klassen.
2. Vi deklarerar ett klassobjekt, med namn C , vilken är av typen C .

Dess beteende definieras av de metoder och attribut som deklarerats tillhöra klassen.

3. Vi definierar ett instansobjekt av klassen har typen C , med ett beteende som definieras av publika instansmetoder deklarerade i klassen, dvs de metoder som inte markerats tillhöra klassen.

4. Vi definierar hur instansobjekt kan skapas av klassen, genom implementation av en konstruktor.

Alltså är en klass som en modul med en sammansättning av olika data och beteenden som antingen tillhör klassobjektet eller instansobjekt.

Notera att det är skillnad mellan ett klassobjekt och en klass,

Klassobjektet representerar klassen vid körning men klassen finns alltid kvar med alla metoddefinitioner och data.

B3.

En datastruktur är en struktur för lagring av data. Valet av datastruktur är beroende av hur vi vill lagra och använda den data vi behandlar. En datastruktur är alltså en abstrakt beskrivning till skillnad från datatyper.

Exempel på datastrukturer: List, tupler, dictionaries.

Exempel på val av datastruktur:

Om vi tex vill kunna ändra ordningen av elementen i en struktur, bör vi välja en List som datastruktur.

Men om vi istället vill lagra data i en struktur där elementen placeras i övande ordning, bör vi istället använda en tuple.

Dvs, valet av datastruktur är viktigt då valet är beroende av hur vi vill hantera och använda elementen i strukturen.

B4.

Komposition handlar om flytta gemensam funktionalitet som flera klasser delar, till en hjälpklass. Man låter sedan de klasser som delar denna funktionalitet ha ett attribut som håller en instans av hjälpklassen. Klasserna kan sedan återanvända kod genom att referera till funktionaliteten i hjälpklassen. På detta sätt återanvänds kod över flera klasser.

Medans arv används om klasserna har samma grund, sedan specialiserade till en viss grad. Då låter man den gemensamma koden deklarerar i en superklass, denna funktionalitet är sedan av subklasser. Notera att subklasserna ärver samtlig funktionalitet från superklassen. Subklasserna kan själva sedan definiera ytterligare funktionalitet eller omimplementera ärvd funktionalitet (Override). Arv gör koden mer dynamisk och återanvänder kod.

Nackdelen med arv är att superklassen och subklassen har en "is-a" relation, tex så kan Triangle vara en subklass till polygon, detta medför att om vi vill modifiera en subklass kommer vi att behöva ändra superklassen med, vilket i sin tur förmodligen gör att vi måste ändra övriga subklasser också då de står på samma grund. Arvs nackdel är kompositions fördel, då vi vid komposition enbart behöver byta ut attributet som håller instansen till en hjälpklass, om vi vill modifiera en specifik klass. Komposition erbjuder alltså en mer flexibel relation till övriga klasser, vilket underlättar vidareutveckling och underhåll av koden.